

имуществото си, и с децата си, придружени от магарета или коне, как чергаруват от място на място. Понякога те са само едно семейство, понякога повече.... В турски села, където са по-малко обиждани, може да бъдат видени техните палатки често в средата на селото опънати...” (Paspati 1870: 9-10). В началото на ХХ век Петуленгро допълва картината: „...Тези цигани са просто номадското подразделение на племето на решетарите. По външен вид те много си приличат с уседналата част от племето. Измежду всички номади техните жени са тези, които се отличават в най-ярки цветове. Те са хубави и спретнати.... Точно от другата страна открих, опънати в песъчливата земя, шест палатки на номади мюсюлмани решетари. В палатките отвътре и отвън мъже, жени с ярки цветове, многоцветни шалвари и шарфове, тържество на червеното и бялото, като светлокафявите зебла на палатките успяваха да пропъдят меланхоличното и мрачно настроение, породено от вида на черните козякови палатки на рударите и тяхното червеникавокафяво облекло... Загунджиите са най-долната циганска каста, която може да се срещне на Балканите... Другите групи ги отбягват – сред тях те са с лоша репутация. Другите групи не обичат да контактуват с тях...” (Petulengro 1915-16: 13, 20, 44-45).

Цигански катун

Когато отделните цигански групи се срещнат по пътищата, край градовете и селата, по време на местните пазари и панаири те отбягват контактите помежду си. Пътувайки с катун на гребенари през м. май 1913 г. англичанинът

Робърт-Скот Макфий е впечатлен, че при приближаването на панаира за коне и добитък край с. Яштепе (дн. с. Ветрино, Варненско) Петрика – водачът на групата, инстинктивно ускорява движението на каруцата и безмълвно отминават катун на копанари. След като го задминават, тръгват из полета, за да търсят подходящо място за отсядане (Макфий 2007: 104-105).